

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/24/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200069
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9017200069.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí dňa 13. decembra 2017 v Bratislave, s následným verejným vyhlásením rozsudku podľa § 382a Trestného poriadku, v trestnej veci obvineného H. M., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 0T/199/2016, o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 8 Trestného zákona

v neprospech obvineného H. M. .

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016, sa z r u š u j e .

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II trestným rozkazom, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016, právoplatným 20. mája 2016 uznal obvineného H. M. za vinného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že

dňa 18. mája 2016 v čase o 18:40 hod. v W., po diaľnici D1 smerom do F. po F. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Fiat Stilo, evidenčného čísla W., kde v km 5,0 porušil pravidlá cestnej premávky jazdou s vozidlom po pravej krajnici, v dôsledku čoho bol vodič následne zastavený a kontrolovaný hliadkou Oddelenia diaľničnej polície Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva PZ Bratislava, pričom osobné motorové vozidlo viedol napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014 z 21. januára 2014, právoplatným 15. februára 2014 mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov, a to od 28. decembra 2015 do 28. decembra 2017.

Za spáchanie tohto prečinu mu bol uložený podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 353 ods. 2 Trestného poriadku, § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd určil obvinenému skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Zároveň podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 1 (jeden) rok.

Proti predmetnému trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 sa obvinený a aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava II vzdali práva podať odpor a trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 20. mája 2016 (č. l. 34).

Proti trestnému rozkazu, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 podala dovolanie ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerka spravodlivosti“) z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhla, aby súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 bol porušený zákon v ustanovení § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v neprospech obvineného H. M. a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý trestný rozkaz zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na trestný rozkaz obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Bratislava II prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V dovolaní poukázala na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS/525/2014, z 12. februára 2015, v zmysle ktorého podľa § 43 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Z § 43 Trestného zákona vyplýva, že výkon neskoršie uloženého trestu začne až po vykonaní trestu rovnakého druhu uloženého skorším rozsudkom. Výkon trestu zákazu činnosti začína právoplatnosťou rozsudku, ktorým bol uložený (R 8/1969) a predlžuje ho len doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody (§ 61 ods. 8 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že sankcia zákazu činnosti uložená správnym orgánom a trest zákazu činnosti uložený súdom nie sú zákazy rovnakého druhu a teda sa nespočítavajú, ale plynú súběžne. To znamená, že trest zákazu činnosti uložený súdom v trestnej veci Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014, nezačal plynúť 28. decembra 2015, teda po skončení sankcie zákazu činnosti, ale začal plynúť 15. februára 2014, teda v deň, kedy nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz v predmetnej veci. V zmysle nález Ústavného

súdu SR, sp. zn. II. ÚS 525/2014 alebo uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Tos/53/2015, trest zákazu činnosti začína plynúť v zásade dňom právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol súdny zákaz činnosti uložený, pričom sa neprihliada na zákaz činnosti uložený správnym orgánom. Trest zákazu činnosti v trestnej veci Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014 preto plynul od 15. februára 2014 do 15. februára 2016. Obvinený preto v dobe spáchania skutku dňa 18. mája 2016 v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 0T/199/2016 de iure zákaz činnosti uložený nemal, nakoľko tento uplynul dňa 15. februára 2016. Uvedeným postupom súdu došlo k porušeniu Trestného zákona v ustanovení § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Pochybenie súdu bolo zistené v rámci prieskumu trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V, sp. zn. 0T/116/2016, na základe podnetu predsedu súdu JUDr. Dušana Srogončíka.

Ministerka spravodlivosti ďalej uviedla, že uznesením Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 27. októbra 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Tos/122/2016, zo 7. decembra 2016 rozhodol súd o tom, že obvinený H. M. sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia určenej trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 neosvedčil a trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov vykoná. Skúšobná doba podmieneného odsúdenia plynula od 21. mája 2016 do 21. novembra 2017 a počas plynutia skúšobnej doby bol obvinený právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 0T/126/2016, z 25. mája 2016, právoplatným 25. mája 2016, pre úmyselný prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, pričom skutok spáchal dňa 23. mája 2016, teda počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Obvinený H. M. bol vo výkone trestu odňatia slobody v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V, sp. zn. 0T/126/2016. Trest začal vykonávať 23. mája 2016. Nakoľko sa jedná o vážny zásah do základných práv a slobôd, ministerka spravodlivosti súčasne odložila podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku s podaním dovolania výkon uznesenia o výkone trestu odňatia slobody.

K dovolaniu ministerky spravodlivosti sa vyjadril obvinený H. M. prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Ciklaminiho, advokáta v Bratislave podaním zo 16. októbra 2017. Plne sa stotožnil s názorom ministerky spravodlivosti, že v predmetnej trestnej veci bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 porušený zákon v ustanovení § 348 ods. 1 Trestného poriadku a § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v neprospech obvineného H. M., nakoľko v dobe spáchania skutku dňa 18. mája 2016 v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, zákaz činnosti uložený nemal, nakoľko tento uplynul dňa 15. februára 2016, keďže trest zákazu činnosti v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014 plynul od 15. februára 2014 do 15. februára 2016. Navrhol dovolaniu ministerky spravodlivosti vyhovieť a trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 zrušiť a okresnému súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu ministerky spravodlivosti sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II, ktorý uviedol, že po preskúmaní obsahu nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 525/2014, je potrebné dospieť k záveru, že v ňom posudzované uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Tos/37/2014, zo 16. apríla 2014 Ústavný súd SR vyhodnotil ako arbitrárne v súvislosti s výkladom a aplikáciou ustanovenia § 69 ods. 1 Trestného zákona s tým, že Ústavný súd SR nie je oprávnený zastupovať všeobecné súdy pri výkone ich právomoci rozhodovať o návrhoch strán konania a teda prípadne dopĺňať ďalšie dôvody rozhodnutia. Ústavný súd SR poznamenal, že predmetné rozhodnutie sa v konečnom dôsledku netýka posúdenia, či sťažovateľ splňal všetky podmienky na podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Prokurátor sa preto nestotožňuje s názorom ministerky spravodlivosti, že sankcia trestu zákazu činnosti uložená správnym orgánom a trest zákazu činnosti uložený súdom nie sú zákazy rovnakého druhu, ale plynú súběžne. Tento právny názor nemá oporu v predmetnom náleze, nakoľko ústavný súd sa k otázke plynutia času a sankcie nevyjadril, konštatoval len arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v tejto časti. Je toho názoru, že nijakým právnym predpisom nie je riešené, či sankcia správneho orgánu v podobe zákazu činnosti a trest zákazu činnosti môžu bežať súběžne alebo postupne, keď sa vykoná jeden z nich. V žiadnom

prípade tu nemožno použiť sčítaciu zásadu, pretože v jednom prípade ide o súdny trest a v druhom o správnu sankciu. O každom z nich rozhoduje iný orgán nezávisle na tom druhom. Nepochybne v oboch prípadoch po uplynutí polovice trestu či sankcie sa odsúdený či administratívne postihnutý môže domáhať žiadosťou o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti a bude o tom rozhodovať v jednom prípade súd a v druhom prípade správny orgán. Je toho názoru, že trest zákazu činnosti uložený súdom neplynie súběžne so sankciou trestu zákazu činnosti. Z aplikačnej praxe vyplýva, že sankcia je vo väčšine prípadov podstatne prísnejšia ako trest zákazu činnosti, preto by sa v praxi mohlo stať, že trest zákazu činnosti uložený súdom by uplynul skôr ako sankcia a tým by jeho ukládanie stratilo opodstatnenie. Navrhol preto dovolanie ministerky spravodlivosti postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), na mieste kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), bolo odôvodnené a v podanom dovolaní je uvedený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší, hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 382a Trestného poriadku dovolací súd môže rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí o dovolaní, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1.

Dovolací súd po zistení, že nie sú dané žiadne zákonné dôvody pre odmietnutie dovolania, prerokoval dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382a Trestného poriadku, so zameraním na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Dovolací súd po preskúmaní veci zistil, že zákon bol porušený napadnutým trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 v neprospech obvineného H. M. z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku a že vytýkané porušenie zákona povedie k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku, a preto dovolaniu vyhovel.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/

Trestného poriadku. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Opačný prípad odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že ministerka spravodlivosti podaným dovolaním namieta, že skutku tak, ako ho ustálil vo svojom výroku okresný súd, sa obvinený nedopustil, a to z dôvodu, že v čase vedenia motorového vozidla dňa 18. mája 2016 nemal obvinený uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 (dva) roky, a to od 28. decembra 2015 do 28. decembra 2017 na podklade trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014, z 21. januára 2014.

Zo spisového materiálu vyplýva, že podkladom pre vydanie napadnutého trestného rozkazu v trestnej veci obvineného pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, ktorého námietka nesprávnej právnej kvalifikácie trestného činu je predmetom prieskumu dovolacieho súdu, bol trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014, z 21. januára 2014, právoplatný 15. februára 2014, na základe ktorého bol obvinenému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 2 (dva) roky (č. l. 12) a z ktorého obdobia zákazu činnosti vychádzal aj súd pri uznaní obvineného za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona napadnutým trestným rozkazom.

Sporným v tomto konaní zostalo po právnej stránke posúdiť, či obvinený vykonával dňa 18. mája 2016 takúto činnosť viesť motorové vozidlo na území Slovenskej republiky ako zakázanú.

Najvyšší súd v prvom rade považoval za potrebné vyriešiť otázku, či sankcie zákazu činnosti uložené v konaní o priestupkoch podľa Zákona o priestupkoch (ďalej len „sankcia zákazu činnosti“) a tresty zákazu činnosti uložené v súdnom konaní odsudzujúcim rozsudkom (ďalej len „trest zákazu činnosti“) plynú súbežne, resp. či ich plynutie na seba nadväzuje (sčítavajú sa), pretože odpoveď na túto otázku tvorí podstatu problému a v aplikačnej praxi vyvoláva nejednotný postup prokurátorov i súdov.

Niet pochyb o tom, že sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlo uložená v konaní podľa Zákona o priestupkoch má trestnú povahu, to ale neznamená, že musí byť akceptovaná v trestnom konaní ako absolútna, prípadne ako s absolútnou trestnou povahou, tak ako trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel uložený súdom v konaní podľa Trestného zákona.

Sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlo uložená orgánom verejnej moci - Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v konaní o priestupkoch podľa Zákona o priestupkoch, hoci má rovnaký preventívny účinok (bráni páchatelovi viesť motorové vozidlo do budúcnosti pod hrozbou trestného stíhania za spáchanie prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia) i represívny účinok (odplata za „zlé, zákonu nevyhovujúce“ vedenie motorového vozidla) ako trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel uložený súdom v konaní podľa Trestného zákona, to ale neznamená, že musí byť považovaná za „absolútnu“ pre celé trestné konanie.

Pre účely konania podľa § 69 Trestného zákona nemá sankcia zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel povahu trestu, tak ako samotný trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel. Engelovské kritériá v takomto prípade nemožno aplikovať, pretože na konanie o podmienčnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti sa nevzťahuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nakoľko konanie o podmienčnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti nie je konaním o trestnom obvinení (Plische proti Rakúsku z roku 1964, X. proti Spojenému kráľovstvu z roku 1970, Helmut Aldrihan proti Rakúsku z roku 1990 a ďalšie). S ohľadom na to odkaz prokurátora na trestnú povahu sankcie zákazu činnosti stráca argumentačnú silu pokiaľ ide o konanie podľa § 69 Trestného zákona.

V konaní podľa § 69 Trestného zákona sa podmienčne upúšťa od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti a teda účinky tohto trestu sa na určitý čas a za splnenia určitých podmienok odkladajú.

V konaní podľa § 14 ods. 3, ods. 4 Zákona o priestupkoch sa upúšťa od výkonu zvyšku sankcie zákazu činnosti a teda ide o definitívne ukončenie účinkov tejto sankcie.

Rozdiel je markantný, keď na upustenie od výkonu zvyšku sankcie zákazu činnosti (definitívne ukončenie účinkov) sa vyžadujú benevolentnejšie podmienky - len úvaha orgánov verejnej moci, pričom na dočasný odklad účinkov trestu zákazu činnosti sa vyžadujú prísnejšie podmienky: „Ak odsúdený v čase výkonu trestu spôsobom svojho života preukázal, že ďalší výkon tohto trestu už nie je potrebný“.

Ak by sa pripustilo, že trest zákazu činnosti začne plynúť (vykonávať sa) až potom, ako uplynie (po vykonaní) sankcia zákazu činnosti, potom by pri určení polovice výkonu trestu zákazu činnosti v konaní podľa § 69 Trestného zákona pri sčítaní dvoch tam uvedených (sankcie a trestu) súd rozhodoval aj o tom, na čo nie je zo zákona oprávnený a teda aj o podmieničnom upustení od výkonu zvyšku sankcie, čo ale Zákon o priestupkoch nepripúšťa. Súd by si tak atrahoval niečo, čo nemá dovolené.

Pri určení polovice vykonanej časti trestu zákazu činnosti pre potrebu rozhodovania o podmieničnom upustení od výkonu zvyšku tohto trestu sa postupne v trestnom konaní súdom uložené tresty zákazu činnosti, za predpokladu, že ide o zákaz tej istej činnosti spočítavajú.

Sankcia zákazu činnosti uložená v konaní o priestupkoch nie je trestom uloženým súdom v odsudzujúcom rozsudku a preto plynie samostatne, nezávisle od trestu zákazu činnosti, ak tomu istému páchatel'ovi bol uložený v súdnom konaní trest zákazu činnosti za iný skutok, ktorých plynutie sa prelína, tak sankcia zákazu činnosti i trest zákazu činnosti plynú súbežne.

Sankcia zákazu činnosti alebo jej doposiaľ nevykonaná časť netvorí pre účely ukladania tzv. ďalšieho trestu v zmysle § 43 Trestného zákona limitujúcu hranicu pre uloženie najvyššej výmery dovolenej Trestným zákonom pre tento druh trestu. Sankcia zákazu činnosti ani v tomto prípade nemá trestnú povahu.

Za stavu keď sa nepoužije sčítavacia zásada, v prípade ak súd uloží páchatel'ovi, ktorý už vykonáva sankciu zákazu činnosti trest zákazu činnosti, dôjde k „amnestovaniu“ časti sankcie zákazu trestu činnosti. Takýto stav, ale zodpovedá súčasnému zneniu Trestného zákona nie len v ustanovení § 61, § 69, § 70, ale i § 63 a napokon i § 436 až § 438 Trestného poriadku, v ktorých sa výslovne používa odkaz len na trest zákazu činnosti, nie aj na sankciu zákazu činnosti (logická výnimka viď § 69 ods. 4 písm. b/ Trestného zákona). Doslovný výklad týchto ustanovení je nevyhnutný, pretože je pre obvineného priaznivejší. Sčítavacia zásada a tak prípadný teleologický výklad zákona neprichádza do úvahy, nakoľko by neprípustne zhoršila postavenie obvineného v rozpore s doslovným, jasným a presným znením zákona.

V ďalšom najvyšší súd poukazuje na § 61 ods. 8 Trestného zákona, podľa ktorého v dobe výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba nepodmienečného trestu odňatia slobody; započítava sa však doba, počas ktorej bolo páchatel'ovi pred právoplatnosťou rozsudku podľa osobitných predpisov odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu a doba, počas ktorej už nesmel na základe opatrenia štátneho orgánu túto činnosť vykonávať.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že len výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody (a nič iné) odkladá začiatok plynutia výkonu trestu zákazu činnosti, aj s ohľadom na znenie tohto zákonného ustanovenia nemožno vysloviť, že už vykonávaná sankcia zákazu činnosti odkladá začiatok výkonu trestu zákazu činnosti a preto platí, že výkon trestu zákazu činnosti začína zásadne právoplatnosťou rozsudku. Tento začiatok odkladá len výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý obvinený vykonáva alebo má vykonať.

Z obsahu spisu vyplýva, že trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014, z 21. januára 2014, právoplatným 15. februára 2014, bol obvinený H. M. uznaný za vinného z prečinu

ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace, výkon ktorého bol obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba 20 (dvadsať) mesiacov. Zároveň bol obvinenému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 2 (dva) roky. S ohľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že obvinenému H. M. v čase vedenia motorového vozidla značky Fiat Stilo 18. mája 2016 aj s poukazom na odpis registra trestov neplynul žiadny zákaz tejto činnosti, tento mal uložený od 15. februára 2014, počnúc právoplatnosťou trestného rozkazu, do 15. februára 2016 na podklade trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/6/2014, z 21. januára 2014, a preto je uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku splnený, pričom zákon bol porušený v neprospech obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací so zreteľom na uvedené zistenia podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil vo výroku tohto rozsudku uvedené porušenie zákona v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/199/2016, z 20. mája 2016 a chybné konanie, ktoré mu predchádzalo, zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokoval a rozhodol.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Z obsahu predloženého spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že u obvineného sa nejedná o prípad podľa vyššie citovaného ustanovenia § 380 ods. 2 Trestného poriadku, preto nebolo potrebné rozhodovať o väzbe obvineného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.